

Fra fest til faste

Forfasten

Kirkeåret har to store sykluser - hver med sin forberedelsestid. Når vi nå har lagt Kyndelsmessen bak oss, er definitivt julefeiringen over for denne gangen. Julesyklusen innledes med en forberedelsestid: «julefasten», eller advent!

Den andre store syklusen dreier seg om påskefeiringen - Pasha! Med forbilde i det gammeltestamentlige gudsfolkets vandring i 40 dager, og Herrens egen ørkenfaste i 40 dager og netter, forbereder den nye paktens gudsfolk seg på Herrens død og oppstandelse! Bestemmelsen om en førti dagers fasteperiode før Påskefesten kan spores tilbake til det første store kirkemøtet i Nikea i 325 - men fastet har kirken også gjort lenge før den tid.

Så tidlig som i det 6. århundre, hører vi om en annen periode, som kalles Forfasten: De henholdsvis 70, 60 og 50 dager før Påskens oktav (den første søndagen etter påskedagen). Forfasten var frem til Askeonsdag. Søndagene i forfasten kalles fint for Septuagesima, Sexagesima og Quincagesima, og ble etter sigende innført som egne bønnesøndager i Roma, der kirken ba om fred, omgitt av fiender som Den evige stad da var.

Som Israelfolket tilbrakte år i sitt babylonske fangenskap, venter Kirken på frigjøringsdagen. Hver søndag er en festdag, men festdagene i forfastetiden bærer preg av at vi fremdeles ikke er kommet frem.

I denne tid ber vi om fred til å skjømte kirkens oppgave som arbeidere i Herrens vingård. Arbeidet som er gitt oss, er å spre budskapet om Jesus Kristus, slik såmannen som sår sitt såkorn. Jesus Kristus er den eneste som kan oppfylle bønnen vår, en bønn som spores helt tilbake til den blinde Bartimeus: «Herre Jesus Kristus, forbarm deg over oss.»

fr. Erik Andreas

